рення в інвесторів уявлення про підприємство як привабливий об'єкт інвестування. Тобто, йдеться про його конкурентні переваги та інвестиційну привабливість. Це означає, що потенційних інвесторів необхідно переконати в доцільності вкладень за допомогою реальних економічних показників, які розраховуються в процесі їх оцінки та розробки бізнес-планів й інвестиційних проектів.

Інвестиційна привабливість корпоративних аграрних формувань є багаторівневою інтегральною характеристикою. Це економічна категорія, що визначається комплексом фінансово-економічних, соціальних, інформаційних, техніко-організаційних та інших показників та індикаторів. Саме на їх основі можна прийняти об'єктивне рішення про доцільність вкладання коштів у певне корпоративне підприємство як об'єкт інвестиційної діяльності. Удосконалення інвестиційної привабливості корпоративних агроформувань пов'язане, насамперед, з підвищенням їх ділової репутації. За кордоном велике значення має розвиток їх корпоративної соціальної відповідальності та надання публічної звітності про її здійснення. В свою чергу, це є підставою для створення державно-приватного партнерства у розвитку агросфери та сільських територій загалом.

Перелік посилань:

1. Інвестиційна привабливість підприємства. – [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://otherreferats.allbest.ru/finance/00193318_0.html

2. Макарій Н. П. Оцінка інвестиційної привабливості українських підприємств / Н. П. Макарій // Економіст. – 2011. – № 10. – С. 52-54.

3. Буднікова Ю. В. Інвестиційна привабливість підприємства та фактори впливу на неї / Ю. В. Буднікова // Інноваційна економіка. – 2011. – № 4. – С. 194-197.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ НАПРЯМОК ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

В.В. Круш

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

У сучасних умовах економіка України, яка перебуває у процесі реформування, намагається вийти з затяжної фінансово-економічної кризи, обумовленої збільшенням масштабів неплатоспроможності реального сектора економіки, уповільненням розвитку світової економіки та низькими цінами на сировинну продукцію, скороченням кредитування з боку банківської системи, зменшенням фінансування з боку міжнародних партнерів, а також ескалацією військового конфлікту на сході країни.

Тому нині за умов глобалізації Україна має виробити чітку стратегічну політику свого надійного позиціонування у світовій економіці, з метою здійснення цілеспрямованих заходів для покращення міжнародної привабливості і здатності сталого інноваційного розвитку. Фундаментальною основою успішного втілення інноваційних проектів з метою розвитку вітчизняного високотехнологічного виробництва, динаміки зростання конкурентоспроможного експорту є фінансове забезпечення пріоритетних напрямків інноваційної діяльності.

Одним із елементів системи фінансового забезпечення інноваційних проектів є державні фінансові ресурси, проте в сучасних економічних умовах вони мають обмежений характер, тому питання удосконалення функціонування інституту державно-приватного партнерства наразі є одним із головних пріоритетів урядових стратегічних програм розвитку, індикатором успішної взаємодії бізнесу та структур державної влади, альтернативним способом фінансування відновлення та модернізації національної економіки.

В Україні 1 липня 2010 року був прийнятий Закон України «Про державно-приватне партнерство», який набрав чинності 31.10.2010 р. та визначив організаційно-правові засади взаємодії державних партнерів із приватними партнерами та основні принципи державно-приватного партнерства на договірній основі[1].

У світовій практиці державно-приватне партнерство трактується у двох аспектах: по-перше, як система відносин держави й бізнесу, що широко використовується як інструмент економічного й соціального розвитку на міжнародних, національних, регіональних, місцевих рівнях; по-друге, як конкретні проекти, реалізовані спільно державними органами й приватними компаніями на базі об'єктів державної й муніципальної власності [2, с. 377].

Державно-приватне партнерство передбачає використання механізму розподілу ризиків та відповідальності за результати фінансово-господарської діяльності між державою та підприємницькими структурами, це система відносин між державним та приватним партнерами, при реалізації

яких фінансові, виробничі, інтелектуальні та інші ресурси обох партнерів об'єднуються з відповідним розподілом ризиків, відповідальності та винагород (відшкодувань) між ними, для взаємовигідної співпраці на довгостроковій основі у створенні нових або модернізації (реконструкції) діючих об'єктів, які потребують залучення інвестицій, та використання таких об'єктів відповідно до умов інвестиційних угод (договорів).

Державно-приватне партнерство спрямовано забезпечити реалізацію таких інноваційних проектів, які характеризуються відносно низькою комерційною ефективністю та високою суспільною привабливістю. Саме такі проекти потребують державної підтримки, оскільки їх здійснення передбачає забезпечити суспільству значний соціальний ефект, однак у зв'язку з відносно низькою фінансовою ефективністю не приваблює приватних учасників бути зацікавленими у їх реалізації.

В сучасних умовах, застосування державно-приватного партнерства для фінансування інноваційних проектів має наступні переваги для держави: активізація інвестиційної діяльності, ефективне управління державним майном, оптимізація розподілу ризиків, використання досвіду приватних компаній, розвиток форм проектного фінансування, підвищення ефективності інфраструктури, стимулювання підприємницького мислення у процесі використання фінансових ресурсів, рівноправний діалог між владою та бізнесом. Також варто зупинити увагу на перевагах державно-приватного партнерства для приватного бізнесу: залучення бюджетних коштів до проекту, оптимізація розподілу ризиків по проекту, позитивний імідж у суспільстві, розширення можливостей отримання пільгових кредитів під державні гарантії від міжнародних та вітчизняних фінансових установ, підвищення статусу проекту через участь держави.

Отже, задля підвищення ефективності використання джерел фінансування інноваційних проектів актуальним на сьогодні питанням є збільшення частки державної участі у фінансуванні інноваційної діяльності підприємств України, а також підвищення уваги держави та суспільства в цілому до рівня інноваційної діяльності, формування приватно-державного партнерства та інвестиційно-інноваційної культури.

Перелік посилань:

1. Про державно-приватне партнерство [Електронний ресурс] : Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. – Режим доступу : http://www.president.gov.ua/

2. Тараненко В. І. Державно-приватне партнерство в інноваційні сфері: світовий досвід та перспективи розвитку в Україні [Електронний ресурс] / В. І. Тараненко, О. В. Охінько. – Режим доступу : http://duan.edu.ua/uploads/bjulleten2011/13172.pdf

3. Єрмак С. О. Джерела фінансування інноваційної діяльності в Україні [Електронний ресурс] / С. О. Єрмак, О. О. Лісніченко. – Режим доступу :/http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4034

ОЦІНКА ТА АНАЛІЗ РИЗИКІВ У ЛІЗИНГОВИХ ОПЕРАЦІЯХ

С.В. Ларка

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Будь-який інвестиційний проект є ризиковим вкладенням, тому що ризик виникає завжди, коли є невизначеність щодо майбутніх результатів. Тому практика інвестиційного проектування розглядає, у числі інших, аспекти невизначеності, у яких передбачається кількісна міра – ризик. Аналіз ризиків інвестиційного проекту припускає підхід до ризику не як до статичного, незмінному, а як до керованого параметру, на рівень якого можливо та потрібно впливати. Тому управління ризиками включає розробку та реалізацію обґрунтованих для даного проекту рекомендацій та заходів, спрямованих на зменшення ризику до прийнятного фінального рівня, заснованого на проведенні необхідних досліджень та розробці нейтралізуючих заходів.

При проведенні угод лізингу важливу роль грають майнові ризики, які випливають із майнового права (зокрема, права власності) та містять у собі ризик випадкової загибелі об'єкту лізингу при його знищенні, руйнуванні, крадіжці, ризик погіршення технічного стану об'єкту лізингу внаслідок його пошкодження, передчасного зносу. Відносно лізингових договорів поняття власності грає немаловажне значення, особливо в оцінці ризику угоди. Визначальна роль належить користувачеві, що є ініціатором всієї угоди та несе практично всі ризики власника, не будучи таким юридично. Активна роль лізингоодержувача кореспондується з пасивною роллю лізингодавця, чия участь в угоді та право власності зведене до фінансування, а після закінчення строку договору до повернення своїх капіталовкладень.